

E-H

EBEN-HAËZER BOOKAZINE

SEPTEMBER 2022 | STICHTING E-H DEPOT NEDERLAND | NR. 3

DE BÊMA HET EREPODIUM

"KUN JE ME IETS MEER VERTELLEN
OVER DE RECHTERSTOEL GODS?"

De bêma, het erepodium

EH-bookazine

Stichting EH-Depot Nederland

Colofon

Titel: De bêma, het erepodium

Met bijdragen van Gijs Bernouw en Date Gorter

Verschijningsdatum: september 2022

Uitgever: Stichting E-H Depot Nederland, Rotterdam

Website: ebenhaezer.nl

© 2022 Gijs Bernouw, Date Gorter

Alle rechten voorbehouden

Vormgeving & technische realisatie: [Evangelie Om Niet](#)

In samenwerking met Mieke Tom

Foto cover © Vanitjan via Canva

ISSN 2773-0867

NUR 707

INHOUD

	pagina
INLEIDING	9
1. ZWAK EN STERK	11-28
'Klein' geloof	
Het ontbrekende van het geloof	
Zwak in geloof	
Het geloof <i>van</i> Christus Jezus	
Voor de <i>bêma</i> wordt alles duidelijk	
Gerechtigheid van God in Hem	
2. GODS KANT	29-56
De menselijke kant tegenover Gods kant	
Een noodzakelijk moment	
Gelijkvormig aan Zijn heerlijkheidslichaam	
Dan zal ieder lofprijs van God ontvangen	
Een ander perspectief	
Een proces wat de Heer zal doen	
Gods genade, ons leefklimaat	
De praktische uitwerking van de <i>bêma</i>	
Het Evangelie om niet	
Daarom verliezen wij de moed niet	
NOTEN	57-62

De Bijbelteksten komen uit de NBV21, tenzij aangegeven.

Een meer consistente weergave uit de grondtekst wordt aangegeven **met het woordje 'letterlijk' en is verkregen uit de Nederlandse Concordante Vertaling [NCV]**.

Bron: <https://www.concordante-publicaties.nl/vertaling/>

NCV Bijbelstudie App, <https://ncv-bijbelstudie.nl>

“Nu, waarom oordeel jij jouw broeder?
Of waarom kleiner jij ook jouw broeder?
Want allen zullen wij voor het podium van God staan.

Want er staat geschreven:

**‘Ik leef’, zegt de Heer:
‘Voor Mij zal iedere knie buigen
en alle tong zal van harte God belijden!’”**

Romeinen 14: 10,11[NCV]

INLEIDING

Bij de woorden ‘rechterstoel Gods’ raken sommige mensen in twijfel. Waar moeten ze dan aan denken?

Mogelijk aan de Heidelbergse Catechismus, zondag vier, vraag 11.

Een citaat:

“God is wel barmhartig, *maar* Hij is ook rechtvaardig: daarom, zo eist Zijn gerechtigheid, dat de zonde, welke tegen de allerhoogste majesteit Gods gedaan is, ook met de hoogste, dat is, met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worde.”

Mensen leren dit bij catechisatie en horen het vanaf de preekstoel.

In Nederlandse vertalingen staat ‘de rechterstoel van God’ of ‘de rechterstoel van Christus’ (Romeinen 14:10; 2 Korintiërs 5:10).

Wat staat er bij het woord ‘bêma’ in de grondtekst?

In de Engelstalige concordante vertaling lees je dan ‘dais of God’, ‘dais of Christ’. *Dais* is de vertaling van het Griekse *bêma*, dat ‘verhoging’ betekent. Het is het gevolg van een (gezette) stap.

In de Duitse concordante vertaling lees je: “Preisrichterbühne”; in het Nederlands ‘erepodium’.

De *bêma* is niet ‘ter veroordeling’, het zegt iets van toekomst, heerlijkheid. Romeinen 8:1 is duidelijk: “Er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn.”

“Dus wie in Christus Jezus zijn, worden niet meer veroordeeld.”

[NBV21]

Bêma gaat niet over een strenge rechter, maar over Hem, Die de prijs uitreikt.

“Maar laten we *God* danken, die ons de overwinning geeft *door* onze Heer Jezus Christus.” 1Kor.15:57 [NBV21]

1. ZWAK EN STERK

Ik heb een drietal begrippen betreffende het geloof opgezocht. Dat is ‘klein’ geloof, daarover heeft de Heer Jezus het in de evangeliën.

En Paulus spreekt over “het ontbrekende van het geloof” en “zwak in het geloof”.

Deze drie verschillende begrippen moeten we niet met elkaar verwisselen, niet door elkaar halen.

‘Klein’ geloof

Laten we eerst kijken naar klein geloof.

Dat is alleen te vinden in Matteüs en één keer in Lucas.

Wat bedoelt de Heer als Hij dit tegen Zijn discipelen zegt?

In Matteüs 6:30-34 wordt ter bemoediging tegen de leerlingen gesproken.

“Als God het groen dat vandaag nog op het veld staat en morgen in de oven gegooid wordt al met zoveel zorg kleedt, met hoeveel meer zorg zal Hij jullie dan niet kleden, kleingelovigen?

Vraag je dus niet bezorgd af: Wat zullen we eten? of: Wat zullen we drinken? of: Waarmee zullen we ons kleden? – dat zijn allemaal dingen die de heidenen najagen.

Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben.

Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden.

Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf.

Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.”

Mat.6:30-34 [NBV21]

Bij het woord 'kleingelovigen' staat in het Grieks het woord '*oligopistoi*'.

Dat betekent letterlijk 'weinig geloven(d)'.

Ook in Matteüs 8:23-26 worden dingen gezegd ter geruststelling. Dat is de gebeurtenis van de storm, terwijl de leerlingen in een scheepje zaten.

En ja, de Heer Jezus was ook aan boord, **maar ze waren nogal 'knap in de war' van die storm** en dan stelt de Heer ze opnieuw gerust.

"Hij stapte in de boot en zijn leerlingen volgden Hem.

Plotseling begon het meer enorm te kolken, zodat de boot bijna door de golven werd verzwolgen.

Maar Jezus sliep.

Ze maakten Hem wakker en riepen: 'Red ons, Heer, we vergaan!'

Hij zei tegen hen: 'Waarom zijn jullie zo angstig, kleingelovigen?'

Toen stond Hij op en sprak de wind en het water bestraffend toe, **en het meer kwam geheel tot rust.**" [NBV21]

En dan Petrus, in zijn enthousiasme: hij stapt overboord en wil over het water naar de Heer Jezus toe omdat hij Hem aan zag komen.

Alleen, zoals bij Petrus vaker het geval was, hij doet eerst en denkt daarna.

Fantastisch in dit geval, vol vertrouwen ... maar toen hij begon te denken ging het fout en toen zonk hij weg in het water.

En dan gebruikt de Heer Jezus ook weer dat begrip 'weinig gelovend' of 'kleingelovig'.

Dat ben je wanneer je kijkt op jezelf en op de omstandigheden.

Petrus deed dat en daar ging 'ie!

En toen greep de Heer hem en haalde hem uit dat water.

"Petrus antwoordde: 'Heer, als U het bent, zeg me dan dat ik over het water naar U toe moet komen.'

Hij zei: 'Kom!'

Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe.

Maar toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang.
Hij begon te zinken en schreeuwde het uit: ‘Heer, red me!’
Meteen strekte Jezus zijn hand uit, Hij greep hem vast en zei:
‘Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?’
Toen ze in de boot stapten, ging de wind liggen.
De leerlingen wierpen zich voor Hem neer en zeiden: ‘U bent werkelijk Gods Zoon!’” Mat.14:28-33 [NBV21]

Verder dan, in Matteüs 16.

Daar waren de leerlingen onderweg en ze waren met elkaar aan het praten over het eten, dat ze geen broden hadden.

Het was net twee keer gebeurd dat de Heer duizenden mensen te eten had gegeven van een paar broden en een paar visjes, maar dat waren ze blijkbaar allemaal vergeten.

Ze hadden iemand bij zich, Die ze zó te eten kon geven en het enige waar ze aan dachten is: hoe zit het met ons eten?!

“De leerlingen voeren naar de overkant, maar hadden vergeten brood mee te nemen.

Dus toen Jezus tegen hen zei: ‘Pas op, hoed je voor de zuurdesem van de Farizeeën en de Sadduceeën,’ begonnen ze er met elkaar over te praten dat ze geen brood hadden meegenomen.

Jezus merkte het en zei: ‘Kleingelovigen, waarom bespreken jullie met elkaar dat je geen brood bij je hebt? Begrijpen jullie het dan nog niet, en herinneren jullie je ook de vijf broden voor de vijfduizend niet, en hoeveel manden jullie weer ophaalden?

En ook niet de zeven broden voor de vierduizend en hoeveel manden jullie toen ophaalden?” Mat.16:5-10 [NBV21]

Dus in die context wordt dat genoemd.

En het gebeurt ten tijde van de proclamatie van het koninkrijk¹ en het heeft te maken met hun fysieke noden.

Dat hoort ook bij elkaar: het koninkrijk en de fysieke omstandigheden die in dat koninkrijk inderdaad aanwezig zullen zijn.

Het begrip ‘kleingelovigen’ ging over de discipelen.

Letterlijk ‘weinig gelovend’ en daarbij blijkt het te gaan om *selectief geloven*, afhankelijk van de omstandigheden waarin men verkeert.

Het ontbrekende van het geloof

Paulus heeft het in de brief aan de Tessalonicenzen, over “het ontbrekende van jullie geloof”.

“Kunnen we God ooit genoeg voor u danken, voor alle vreugde die u ons schenkt ten overstaan van onze God?

Wij bidden dag en nacht met volle overgave dat we u weer zullen zien en kunnen aanvullen wat er nog aan uw geloof ontbreekt.”

1Tes.3:9-10 [NBV21]

Letterlijk staat er in vers 10: “Nacht en dag smeken wij boven alle mate om jullie aangezicht te zien en *het ontbrekende van jullie geloof aan te passen.*”

‘Het ontbrekende van geloof’ is niet hetzelfde als ‘klein’ of ‘weinig geloof’.

Het heeft ook niet dezelfde inhoud als ‘zwak in geloof’.

Maar wat houdt ‘het ontbrekende van het geloof’ dan in?

Er ontbrak een stukje kennis van de waarheid die de Tessalonicenzen nog niet verteld was en dat hadden ze hard nodig. De apostel wil nieuwe waarheid toevoegen, die bij hen ontbrak. En er waren vragen over: Hoe zit het nu met hen die gestorven zijn, de doden in Christus?

Zij leefden in een roerige tijd en stonden onder grote druk.

Het was zelfs zo – en dat werd ook door Paulus beschreven – dat zij dachten dat de dag van de Heer² al was aangebroken, ^{2Tes.2:2} maar dat was niet het geval.

Er ontbrak wat aan hun kennis.

Onder andere kennis over de doden in Christus, kennis over de opstanding en kennis over de ontmoeting van de Heer.

1 Tessalonicenzen 4:13-18:

“Broeders en zusters,
wij willen u niet in het ongewisse laten
over degenen die u ontvallen zijn,
zodat u niet hoeft te treuren,
zoals anderen, die geen hoop hebben.

Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en is opgestaan, moeten wij ook geloven dat God door Jezus de doden bij zich zal halen, samen met Jezus zelf.

Wij zeggen u met een woord van de Heer:
wij, die in leven blijven
tot de komst³ van de Heer,
zullen de doden in geen geval voorgaan.

Wanneer het signaal gegeven wordt,
de aartsengel zijn stem verheft en de bazuin van God weerklinkt,
zal de Heer zelf uit de hemel neerdalen.

Dan zullen eerst de doden die Christus toebehoren opstaan,
en daarna zullen wij, die nog in leven zijn,
samen met hen op de wolken worden weggevoerd
en gaan we in de lucht de Heer tegemoet.

Dan zullen we altijd bij Hem zijn.

Troost elkaar met deze woorden.” ^[NBV21]

Kijk, misschien hadden zij wel gehoord over ‘de opstanding van doden’, maar dan in de context van Israël.

En bij Israël is het zo dat de doden pas later opstaan, nadat de Heer gekomen is.

Terwijl Paulus hier heel duidelijk aangeeft dat de eerste gebeurtenis, die plaatsvindt als de Heer roept, is: dat de doden in Christus zullen opstaan.

Daarna zullen de overblijvenden veranderd worden, ^{1Kor.15:51-52} en dan zullen allen (**letterlijk**) “gelijktijdig tezamen *weggerukt worden* in wolken, tot de ontmoeting *van de Heer in de lucht*”.

Dit is niet iets wat je zelf kunt doen: Hem tegemoet gaan.

Iemand zei wel eens toen ik het koud had: ‘Dan moet je touwtjespringen.’

Ik zei: ‘Nou, ik kom eigenlijk niet meer van de grond.’

Laat staan dat ik mijzelf met een aanloopje voor de *bêma* weet te wurmen ...

Dat gebeurt allemaal niet, we moeten veranderd worden. ^{1Kor.15:51-52}

En die verandering is iets wat naar de mens gesproken zó ongelooflijk is!

Zwak in geloof

En dan zijn we nu toe aan het begrip ‘zwak in geloof’.

Laten we eerst eens kijken naar wie *niet* zwak was in geloof.

Abraham wordt “de vader van alle gelovigen” genoemd, ^{Rom.4:11-12} zowel de gelovigen uit Israël als de gelovigen die in het huidige beheer van genade⁴ leven.

“Maar de belofte berust op geloof, omdat ze een geschenk van God moest zijn. Want zo is ze van kracht voor heel het nageslacht, niet alleen voor hen die de wet hebben maar ook voor wie delen in het geloof van Abraham, die de vader is van ons allen.

Er staat immers geschreven: ‘Ik maak je de vader van vele volken.’ En hij is dit ten overstaan van God, die de doden levend maakt en in het leven roept wat niet bestaat.

In Hem stelde hij zijn vertrouwen.” ^{Rom.4:16-17 [NBV21]}

De uitspraak dat “Abraham gerechtvaardigd is uit geloof”, Gen.15:6;

Rom.4:3b werd gedaan voordat er sprake was van de besnijdenis.

Abraham geloofde God en het werd hem gerekend tot gerechtigheid.

Dat is niet ‘zwak zijn in geloof’.

Abraham geloofde God in verwachting met wat gesproken was.

Soms is dat niet zo moeilijk, maar soms is dat heel moeilijk, bijvoorbeeld wanneer er in onze ogen een belofte wordt gedaan die, menselijkerwijs gesproken, onmogelijk te vervullen is.

Dan is ‘God op Zijn woord geloven’ een heel stuk moeilijker en toch was dat het geval met Abraham: niet twijfelend aan Gods belofte in ongelof, maar krachtig gemaakt door geloof.

Dat is tot eer van God: Hem geloven op Zijn woord.

Niet met allerlei menselijke overwegingen naar voren komen van:

‘Ja, maar ... hoe kan dat dan?’

En: ‘Dat is toch niet mogelijk?’

Als wij mogen geloven wat er staat in 1 Tessalonicenzen 4, dan zijn wij ook niet zwak in het geloof.

Daar wordt net zo goed iets beloofd wat, naar de mens gesproken, onmogelijk is, namelijk: dat wij zonder behulp van vervoersmiddelen naar boven zullen gaan, naar de ontmoeting van de Heer in de lucht. En dat we later nog veel hoger, te midden van de hemelingen⁵, zullen zijn.

Dat kan naar de mens gesproken niet.

“God echter,

Die rijk is aan barmhartigheid
vanwege Zijn onmetelijke liefde
waarmee Hij ons liefheeft

(ook ons, wij die dood zijn voor de krenkingen en de begeerten),
maakt ons gezamenlijk levend in Christus

– in genade zijn jullie geredden! –

en wekt ons gezamenlijk op

en zet ons gezamenlijk te midden van de hemelingen
in Christus Jezus ...” Ef.2:4-6 [NCV]

Vaak gaan we als mensen door een proces van denken en redeneren heen en eigenlijk komen daar de problemen uit voort.

Maar Abraham geloofde God op Zijn woord.

Zodra we God op Zijn woord geloven, dan ben je niet ‘zwak in geloof’.

Er volkomen van overtuigd zijn dat hetgeen God *zegt*, Hij ook zal *doen*.

Romeinen 14:1 begint met ‘zwak zijn in geloof’:

**“Neem nu wie zwak is in het geloof tot je,
maar niet om te twisten over redeneringen.”** [NCV]

Ik heb het eerder al even genoemd: redeneringen of overleggingen van mensen, in menselijke gedachten Gods Woord aanpassen, in plaats van geloof:

**“Breng dit in herinnering,
betuigend voor het aangezicht van de Heer
niet met woorden te strijden,
die tot niets bruikbaar zijn, dan tot ontzetting
(letterlijk: ‘omwerping’, niet tot opbouw)
van hen die horen.**

Beijver je jezelf beproefd voor God te stellen,
als een niet te beschamen werker,
die het woord van de waarheid recht snijdt.

Sta echter afzijdig van onheilig, leeg gezwets,
want tot steeds meer oneerbiedigheid zullen zij voortgaan.

En het woord van hen,
onder wie Hymeneüs en Filetus zijn,
zal als koudvuur woekeren;

zij die van de waarheid afgeweken zijn door te zeggen dat de opstanding al heeft plaats gevonden, en het geloof van sommigen omwerpen.” 2Tim.2:14-16 [NCV]

Dus neem wie zwak is in het geloof tot je, maar niet om te twisten over redeneringen en in Romeinen 14:2 lees je dan:

“De een gelooft dat hij alles mag eten, maar iemand met een zwak geloof eet alleen groenten.” [NBV21]

Daar lag best een beetje een probleem, omdat dat spanningen met zich meebracht.

Die spanningen kun je op twee manieren omschrijven: dat degenen, die alleen groenten aten – en dat, voor hun eigen idee, baseerden op de Schriften – tegen degenen die alles aten zeiden: **‘Dat is niet goed hoor, dat zou je niet moeten doen, want ...’**, en dan kwamen er allerlei teksten, woorden uit de Schrift, die aangaven dat er bepaalde richtlijnen voor voedsel waren.

‘Ja’, zeiden die anderen, ‘maar we hebben geleerd van onze broeder Paulus, dat alles geoorloofd is.’

“Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is bevorderlijk.” 1Kor.6:12a [NCV]

Paulus beperkt het niet.

Hij gaf aan dat *alles* geoorloofd is, maar als dat wat je doet bevorderlijk (nuttig tot opbouw) is, dan is dat beter dan wanneer je zomaar lukraak je gang gaat.

“Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is bevorderlijk.

Alles is mij geoorloofd, maar niet alles bouwt op.

Laat niemand het zijne zoeken, maar dat van de ander.

Al wat op de vleesmarkt verkocht wordt, eet dat, niets navragend vanwege het geweten.

Want van de Heer is de aarde en haar volheid.”

1Kor.10:23-26 [NCV]

We hebben gelezen in Romeinen 8:1: “Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn.”

Dat is gerelateerd aan: “alles is mij geoorloofd”.

Maar voor sommigen is het een moeilijke opgave om daarmee om te gaan.

‘Ja, maar ... mag ik dan ‘dit’?’

‘Ja, maar ... mag ik dan ‘dat’?’

‘Ja, dat mag, alleen: is het tot opbouw?’

En als iemand dan zegt: ‘Nou, dat niet helemaal.’

Dan zou je kunnen aangeven: ‘Misschien moet je er dan toch nog eens over nadenken?’

Zo zou je dat kunnen zeggen; niet (ver)oordelen.

Het geloof *van* Christus Jezus

Onwetendheid, dat speelde een beetje, het ontbrak de Tessalonicenzen aan stukjes kennis.

En als er dan anderen waren die wel kennis hadden, dan kon je daar discussies over krijgen, maar ‘kennis’ of ‘onwetendheid’ zouden niet de broederschap verstoren.

En het vreemde is, dat is nou wat er juist vaak wèl gebeurt.

“... kennis maakt verwaand; alleen de liefde bouwt op.” 1Kor.8:1b [NBV21]

Moeten wij aan iemands geloof komen?

Ik vraag me af of dat wel zo verstandig zou zijn.

In de Kolossenzen-brief was daar het kernpunt van:

‘Kan je door bepaalde dingen te doen, of niet te doen, rechtvaardig worden voor God?’

En dan zegt Paulus: ‘Hé, waar gaan we nou met elkaar over nadenken? Werken om rechtvaardig te worden voor God ...?!

Onmogelijk!’

Waarom?

‘Omdat een mens gerechtvaardigd⁶ wordt uit of door het geloof *van* Christus Jezus. En als je dat niet gelooft, dan *ontbreekt er wat* aan je geloof.’

“Wij ... weten echter, dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken van de wet, maar alleen door het geloof *van* Christus Jezus. En wij geloven in Christus Jezus, opdat wij gerechtvaardigd worden uit het geloof *van* Christus⁷ en niet uit werken van de wet, omdat uit werken van de wet **totaal geen vlees gerechtvaardigd zal worden.**”

Gal.2:15-16 [NCV]

NBV21, Galaten 2:16c: “Want geen mens wordt rechtvaardig verklaard door de wet na te leven.”

Voor de *bêma* wordt alles duidelijk

Wat Paulus aangeeft in Romeinen 14 is: niemand onder druk zetten. Hij forceert niemand om te wandelen in overeenstemming met een geloof dat hij niet zelf bezit.

Hoe kun je wandelen naar andermans geloof?

Je kunt natuurlijk wel proberen om dat te doen en in een kramp terecht komen, maar geforceerd dingen doen omdat een ander zegt ‘dat het zo moet’ terwijl het in jouw hart geen overtuiging is omdat God het je niet gegeven heeft ... dat werkt niet.

Datgene wat God gegeven heeft, is essentieel.

Er is geen enkele gelovige toegerust om te oordelen over dit soort zaken.

En waarom niet?

Dat wordt verderop in hoofdstuk 14 behandeld: laat het aan God, want voor de *bêma* wordt alles duidelijk.

“Wie bent u dat u een oordeel velt over de dienaar van een ander?

Of het wel of niet goed is wat hij doet, bepaalt alleen zijn eigen heer – en hij zal het goed blijven doen, want de Heer heeft de macht hem te laten volharden.

De een beschouwt bepaalde dagen als een feestdag, voor de ander zijn alle dagen gelijk.

Laat iedereen zijn eigen overtuiging volgen. Wie een feestdag viert, doet dat om de Heer te eren; wie alles eet, doet dat om de Heer te eren, en hij dankt God voor zijn voedsel. Wie iets niet wil eten, laat het staan om de Heer te eren, en ook hij dankt God.

Niemand van ons leeft voor zichzelf, en niemand van ons sterft voor zichzelf. Zolang wij leven, leven we voor de Heer; en wanneer wij sterven, sterven we voor de Heer.

Dus of we nu leven of sterven, wij zijn van de Heer. Immers, Christus is gestorven en weer tot leven gekomen om te heersen over de doden **en de levenden.**” Rom.14:4-10 [NBV21]

“Houd dus op met oordelen

en wacht de tijd af dat de Heer komt,

omdat Hij het is die aan het licht zal brengen

wat in het duister verborgen is

en zal onthullen wat er in de harten van mensen omgaat. En dan zal **God het zijn die ieder de lof geeft die hem toekomt.**” 1Kor.4:5 [NBV21]

Gerechtigheid van God in Hem

Paulus heeft met betrekking tot het richten⁸ of oordelen van elkaar als gelovigen, de lijn genomen vanuit voedsel en vanuit het houden van dagen.

God heeft zowel het voedsel gemaakt als ons lichaam.

Hij weet het allerbeste wat bij elkaar past en daarin stelt Hij Zich flexibel op.

Hij past namelijk aanwijzingen over voedsel aan naar het verloop van de perioden van beheer⁹, die in de loop van de tijdperken¹⁰ zich ontwikkelen:

- In de hof van Eden bijvoorbeeld, daar was voorgeschreven: kruiden, zaden, vruchten van zaaddragende bomen – dat waren de bronnen van voedsel.
- Daarna, in de tijd van Noach (de grote vloed), werden als voedselbron ook ieder dier van de aarde, de dieren die in de lucht vlogen en de vissen geschikt bevonden door God.
- En onder de wet van Mozes kwamen er weer aanpassingen, namelijk – wat al bij Noach te lezen was – : dat er *verschil* was tussen reine en onreine dieren. De reine dieren kwamen met zeventallen naar de ark (zeven mannetjes en hun vrouwtjes) en van de onreine dieren twee (een mannetje en zijn vrouwtje). Gen.7:2
Reine dieren waren de enige dieren die geofferd mochten worden, verder werd er – vanaf Noach tot Mozes – geen onderscheid gemaakt tussen rein en onrein, wat betreft als bron van voedsel. Pas bij Mozes, onder de wet, werd met betrekking tot *voeding* een verschil gemaakt tussen reine en onreine dieren.

We moeten goed beseffen dat de wet van Mozes maar aan één volk was gegeven.

Dus de toepassing van reine en onreine dieren met betrekking tot voedsel, betrof een richtlijn die alleen voor het volk Israël was.

Het niet naleven ervan was een overtreding en bracht dus veroordeling met zich mee.

Er waren spijswetten en er moest op een bepaalde manier geslacht worden, zodat de doodstrijd zo min mogelijk lijden gaf voor een dier.

De voorschriften die God gegeven had voor dat volk, zouden nagevolgd worden, want anders kon er een straf volgen en dat is voor geen enkel ander volk zo, dus dat moeten we ons goed realiseren.

‘Dus?’ kan je zeggen: ‘En voor ons ...?’

Wij leven niet in de hof van Eden, dus de voorschriften uit die tijd over het voedsel zijn niet voor ons vereist.

We zijn ook niet onder de wet van Mozes, want daar was een godsdienstige achtergrond de reden om bepaalde voedselwetten te moeten houden.

Voor ons is *niets ter veroordeling*.

Vanuit die optiek vandaan is er absoluut geen gevaar om onze gerechtigheid, of onze rechtvaardigheid, te verliezen doordat we **voedsel eten waarvan de wet zegt dat het ‘onrein’ is.**

Onze rechtvaardigheid komt niet voort uit eten of het houden van dagen.

Onze rechtvaardigheid is *Gods rechtvaardigheid*, die op ons is door het geloof *van* onze Here Jezus Christus.

En dat is een *totaal andere bron* dan godsdienstige regels navolgen met straf.

De Statenvertaling geeft het duidelijk weer:

“Maar nu is de *rechtvaardigheid* Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten; namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof *van* Jezus Christus, tot *allen*, en over (letterlijk ook wel: op) allen, die geloven; want er is geen onderscheid.” Rom.3:21-22 [SV1977]

De Heer at overigens zelf niet alleen groenten, Hij at wel degelijk vlees.

Hij was van jongs af aan onder de wet en daar was dat een gebruik, onder andere het paaslam bij Pascha.

Hij gaf ook vis als spijs aan duizenden mensen.

En, nadat Hij was opgestaan, ook nog.

Toen waren Petrus en z'n kameraden aan het vissen 's avonds en ze vingen niets, maar toen had de Heer een visje opgebakken op een **houtschoolvuurtje** en Hij zei: **'Hier is wat toespisjs voor jullie.'**

Dus Hij gaf vis aan Zijn leerlingen en daar was niks mis mee.

En wat te denken van de priesters, de Levieten?

Zij aten van de offeranden die onder de wet gegeven werden voor God.

Dat deden ze generatie na generatie, 1000 jaar lang en het was een sterk geslacht, **dus om nou te zeggen van: 'Je mag geen vlees eten want dat tast je gezondheid aan?'**

Dat waren even wat achtergronden over voedsel.

We hebben gezien dat er bepaalde verschuivingen zijn naar aanleiding van het verschuiven van de periode van beheer.

Romeinen 14 eindigt met:

"Uw overtuiging is een aangelegenheid tussen u en God.

Gelukkig is wie zich geen verwijten hoeft te maken over wat hij besluit te doen, maar wie met zichzelf in conflict komt door wat hij eet, is op dat moment al veroordeeld.

Want dan komt het niet voort uit geloof, en alles wat niet uit geloof voortkomt is zondig." Rom.14:22-23 [NBV21]

Dat kan mogelijk dreigend klinken – **"alles wat niet uit geloof voortkomt is zondig"** –, maar we moeten het wel in de context lezen.

De context is **dat het verband houdt met het 'zwak zijn in geloof'.**

Het 'zwak zijn in geloof' en (letterlijk) **"alles nu wat niet uit geloof is, is zonde"**, heeft met elkaar te maken.

Want zwak zijn in geloof heeft over het algemeen te maken met doorredeneringen, met overleggingen van mensen waarom bepaalde dingen 'per se moeten' en waarom andere dingen 'niet zouden moeten'.

Als je meent daardoor voor God een plaats te hebben, of dat Hij daar ‘extra verheugd’ over zou zijn, dan heb je het mis.

Dat is *niet* het geval, want dan stellen we ons onder richtlijnen die feitelijk afbreuk doen aan het offer van onze Heer Jezus Christus.

Als je je daartoe verplicht voelt, vanwege het feit dat je ‘voor God dan beter bent’ en een vorm van gerechtigheid voor God wil neerleggen, dan doe je af aan de gerechtigheid die komt *uit het geloof van de Heer* voor ons.

Zwak in geloof, dat is wanneer overleggingen in de plaats komen van geloof.

We hebben al gezien dat juist Abraham niet zwak was in geloof omdat hij God geloofde.

Als wij nu dus overleggingen van mensen in de plaats van het geloof gaan stellen ... dan geloven we God niet meer maar dan geloven we de overleggingen van mensen, filosofie, tradities, enzovoort.

Nu weer even terug naar 1 Korintiërs 6: “**Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is bevorderlijk.**”

In 1 Korintiërs 10:23 lazen we daar ook over:

“Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is bevorderlijk.

Alles is mij geoorloofd, maar niet alles bouwt op.”

Het is duidelijk dat alles geoorloofd is.

Dus het past iemand, die alleen groente eet, *niet* om te zeggen van: ‘**Van nu af aan alleen maar erwttjes van Hak.**’

Alhoewel erwttjes op z’n tijd best lekker zijn, maar als je trek hebt in wat anders; alles is geoorloofd.

Dit geeft een *enorme vrijheid* met betrekking tot hoe we ons lichaam voeden.

Als je verder leest in 1 Korintiërs 6, dan gaat het over: wat *doe* je met je lichaam?

En dan eindigt Paulus met te zeggen dat ons lichaam een tempel is van God (:19).

Ons lichaam doet er wel degelijk toe.

Een mens heeft een lichaam en dat bestaat uit vlees, bloed en beenderen.

En met name het vlees is dat deel van ons menselijk lichaam, waarin het bederf met kracht doorwerkt.

Waaruit ook die neigingen komen naar ‘de gezindheid van het vlees’, waarvan wordt gezegd: “de gezindheid van het vlees is vijandschap met God”. Rom.8:7

In dat lichaam zijn veel zaken gaande, maar God heeft Zijn geest in ons gelegd. ^{1Kor.3:16}

Wij hebben ook een menselijke geest.

En het bloed, als onderdeel van ons lichaam, is de zetel van de ziel, ^{Lev.17:11} onze emoties en onze begeerte en onze verlangens.

Letterlijk staat daar: “want de ziel van het vlees is in het bloed”.

Dat is hetgeen in ons wat we zijn.

We zijn geschapen als “een levende ziel”¹¹, en we strekken ons uit naar dingen die niet altijd zijn tot opbouw.

In theorie zou je nu kunnen zeggen: ‘Als alles mij dan toch geoorloofd is: zou ik dan zondigen opdat de genade toeneme?’

“Betekent dit nu dat we moeten blijven zondigen om de genade te laten toenemen?” ^{Rom.6:1 [NBV21]}

Maar zo zit het niet in elkaar, dat is dan doorredeneren van mensen en daar laat Paulus geen misverstand over bestaan.

Hij zegt meteen: “Dat in geen geval.”

NBG51: “**Volstrekt niet!**”

“**Hoe zouden wij, die dood zijn voor de zonde, nog in zonde kunnen leven?**” ^{Rom.6:2 [NBV21]}

God komt niet meer terug op zonden want (letterlijk): “Christus is voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden (ge)worden: gerechtigheid Gods *in Hem*.” ^{2Kor.5:21}

Dus zonden?

Voor God is dat voorbij, daar komt Hij bij de *bēma* niet meer op terug.

2. GODS KANT

Een aantal aspecten van de *bêma* is al aan de orde gekomen.

Het onderwerp nu is: *Gods kant van de bêma*.

Wat gaat gebeuren wanneer wij, leden van het lichaam van Christus¹², voor of bij de *bêma* staan?

Wat is *Gods kant*?

Ik wil een aantal keren de menselijke kant tegenover Gods kant zetten, zodat het door contrast wat duidelijker wordt.

God is geest.

Geest is de onzichtbare, de ontastbare kracht tot handelen, van leven en intelligentie.

Dat betekent voor onze wandel, voor ons leven: God is Degene, Die in ons leven onze kracht *is* en ons kracht *geeft* tot een wandel, werk en dienst, die Hem welgevallig zijn.

De menselijke kant is, dat wij als leden van het lichaam van Christus *hier op aarde* zijn. Wij wandelen, werken, zijn bezig.

We zijn, misschien meer of minder, druk op één of andere manier; we hebben allemaal een stukje dienstwerk.

Het heeft ook te maken met, **wij zeggen dan: 'het gewone dagelijks leven', maar** ook dat ontgaat Hem niet.

En wat is dat moment van de *bêma*?

Wat gaat de Heer doen bij de *bêma* met onze wandel, met ons werk dat we hebben gedaan, met het dienstbetoon?

Hoe wordt dat door Hem bekeken?

De menselijke kant tegenover Gods kant

De menselijke kant tegenover Gods volkomenheid.

Als je dat in de Schrift nagaat – bijvoorbeeld in de inzetten voor Israël – dan was tot aan het vijftigste jaar, verlossing of ‘lossing’ mogelijk. ^{Lev.25}

Die lossing kon gebeuren door een *losseren* dat is het Hebreeuwse woord *goël* – dat was iemand in de familie die iets *los kon kopen*. Men kon ook een bepaald stuk land kopen of verkopen en dat ging door middel van *lossing*. Maar in het vijftigste jaar had de Heer bepaald, dat alles weer *vrij viel* en dat is Gods kant. Dit is uitbeelding, type, profetisch beeld, van wat God later zal doen met heel de mensheid.

De *menselijke* kant is, dat de mens wordt verlost en het is *God*, Die het vervangend losgeld heeft gegeven.

Dat deed Hij in Zijn Zoon, Die het vervangend losgeld is.

Dat is de Goddelijke kant.

De grote *Goël* – de grote (Ver)*Losser* – heeft Zich totaal overgegeven **in de dood ... en** Zijn Vader wekte Hem op.

Daarmee kocht God de hele mensheid los; alle mensen werden vrijgekocht¹³.

“In Hem hebben wij de vrijkoping (Grieks: *apolutrōsis*, letterlijk: vanaf-lossing) door Zijn bloed, de vergeving

(Grieks: *aphesis*, vanaf-lating) van de krenkingen in

overeenstemming met de rijkdom van Zijn genade.” ^{Ef.1:7 [NCV]}

Als *de Zoon des mensen*, ^{Mat.8:20} was de Heer de *Goël* van de hele menselijke familie. En het is prachtig dat dit al in de inzetten voor Israël tot uiting was gebracht.

Dat zien we ook als we bij Paulus lezen over verzoening.

“Het al is echter uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Christus en ons de dienst van de verzoening gegeven heeft, als dat God was, in Christus, de wereld verzoenend met Zichzelf, hen niet hun krenkingen aanrekenend, en in ons het woord van de verzoening geplaatst hebbend. Voor Christus dan zijn wij gezanten, alsof God aanspreekt door ons. Wij smeken ter wille van Christus: wees verzoend met God!” ^{2Kor. 5:18-20} [NCV]

Gods volkomenheid is de verzoening die Hij Zelf tot stand heeft gebracht. God was, in Christus, de wereld met Zichzelf verzoenend en daarom: wees verzoend met God. Dat wil zeggen: dank God voor de verzoening die *Hij* tot stand heeft gebracht. Je hoeft niets te doen, maar je kunt eenvoudig danken voor wat al gebeurd is, voor wat *Hij* gedaan heeft.

Aan de menselijke kant zeggen wij: ‘**Ja**, daar ligt de onvolkomenheid.’ En aan Gods kant ligt het volkomene, het volmaakte, waar we naar op weg zijn.

Nog een voorbeeld – en dat heeft ook met de *bêma* te maken – aan de ene kant is Gods volkomenheid, de waarheid: *alles is uit God...*

Dat is de absolute waarheid die Paulus bekendmaakt in Romeinen 11:36 (letterlijk): “Want uit Hem en door Hem en tot Hem [is] het al.”

Daar **ontbreekt het woordje ‘is’ daar in de grondtekst, om aan te** geven dat het een letterlijke waarheid is.

Uit, door en tot Hem: *het a!* Dát is staat bovenaan.

Maar ook de menselijke kant is er, Johannes 8:47:

“Wie uit God is, hoort de woorden van God; daarom hoort gij niet, omdat gij uit God niet zijt.” ^[NBG51]

Ben je oplettend bijbellezer, **dan zeg je: ‘Hé, aan de ene kant weten** we van Paulus *alles is uit God...* en nu staat hier, in Johannes, dat mensen *niet uit God* zijn. Hoe zit dat?”

Sommige mensen willen dat tegen elkaar uitspelen. Zij concluderen dat de Bijbel niet klopt, want die zou zichzelf tegenspreken. De Bijbel spreekt zich niet tegen, dat kan niet omdat het *Gods* woord is.

Hoe zit dat?

Degenen die de Heer Jezus hoorden in Johannes 8 – Zijn volk –: zij hoorden de woorden van God (letterlijk: Gods uitspraken) niet. Maar daar moet je een aantal plusjes zetten, er een aantal dingen bij optellen. En dat is wat we in de Schrift zien.

Enkele verzen eerder, in Johannes 8:43 staat: “Waarom kennen jullie Mijn spraak niet? Omdat jullie Mijn woord niet kunnen horen.” ^[NCV]

We kijken naar de tekstverwijzing, in Deuteronomium 29. Daar spreekt Mozes tot het volk Israël en spreekt hij over wat hij bij hen zag. Hij nam een stuk ongeloof waar en daar zegt hij iets over. We beperken ons tot vers 3, hij zegt:

De Schriftwoord vertaling¹⁴ geeft aan: “En Jahweh¹⁵ gaf jullie niet een hart om te kennen en ogen om te zien en oren om te horen, tot deze dag.” ^[SW]

En dáárom konden zij het ook niet zien, want *het was hen niet gegeven*; geen hart om te kennen, ogen om te zien en oren om te horen ... **dat** zegt de profeet Jesaja ook in de welbekende tekst die de apostel Paulus aanhaalt in Romeinen 11:8.

Paulus had voortdurende pijn in het hart over *zijn broeders naar het vlees* waar hij voor bad. Daarover schrijft hij in Romeinen 9 tot 11 en hij had ook die Jesaja-rol nog steeds openliggen.

Hij haalt Jesaja 29:10 aan, daar staat (letterlijk): “want Jahweh heeft over u uitgegoten” – en **‘u’ is dan het volk** – “een geest van diepe slaap.”

Het woord dat hier in de grondtekst staat, wijst op een heel diepe slaap: een buiten bewustzijn, verdooving.

En dan lees je: “Gesloten heeft Hij uw ogen: de profeten.

En uw hoofden: de zieners – heeft Hij bedekt.”

Wie deed dit alles? Dat staat hier: *Jahweh* heeft dat gedaan. Het is het werk van *God*.

Dat is voor mensen moeilijk te begrijpen, maar daarom kon men niet zien. En dat is wat Paulus aanhaalt als hij nadenkt, in gebed is, over zijn volk, daarover hartzeer heeft.

Dat is wat wij vandaag ook hebben over dat volk; een pijn in het hart omdat ze niet zien. Ze zijn in dat land, maar dat is als volk *in ongelooft* dat heeft te maken met de tekst uit Jesaja.

Je kunt hier, onder andere, ook Jesaja 6 naast leggen.

Een profetie die diverse keren wordt aangehaald; dat *de ogen bevangen zijn*, dat *het hart vet is geworden*, et cetera.

Dat is nog steeds van toepassing op het volk, ze kunnen het op dit moment niet zien. Soms is er een rabbi die wel wat zicht krijgt op Jezus als de Messias, maar dat is een enkeling.

De meeste **rabbi's niet**, dat is toekomstmuziek voor het volk.

Tot op dit moment is het: *Jahweh heeft over hen uitgegoten een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen*.

En dat was de reden waarom de Heer Jezus tot hen sprak in gelijkenissen. Evenals Jesaja moest Hij dat zo doen *opdat het volk niet zou zien*, want het was nog niet de tijd die door God bepaald was.

En daarom is het zo, dat in Johannes 8:47 staat: “zij, die Gods uitspraken niet horen, niet uit God zijn.”

Daar moet je een aantal dingen bij optellen. Dan zie je dat het waar is wat Paulus schrijft, dat *alles uit God is*. ^{Rom.11:36}

Je moet deze dingen in perspectief zien: wat is de menselijke – wat is *Gods* kant?

Als mens zeg je: 'Dat volk is in ongelooft. Waarom geloven ze nu niet in hun Messias Jezus?'

Dat heeft hiermee te maken: het is *Gods* kant van de zaak.

Zo ook de *bêma*. Onze wandel, het menselijke, dat is de ene kant. Wij vinden onze wandel en onze dienst gebrekkig. Wij menen, dat wij daarin tekortschieten en dat is goed, want anders zou je naast je schoenen gaan lopen. Maar we kunnen ook kijken naar die ándere kant als het gaat om onze wandel. Ook die is *in genade*, op grond van *het werk van Christus*, op grond van wat *Hij* deed.

En dan kun je denken: 'Maar er staat toch dat wij *verlies* zullen lijden? Dat er zelfs gelovigen zijn, die *schade* zullen lijden bij de *bêma*? Er wordt toch gesproken over vuur?'

Waarschijnlijk heb je het over wat Paulus noemt in 1 Korintiërs 3, waar het gaat over *hout, hooi en stro*.

Als dat in het vuur gegooid wordt, weet je wat er gebeurt.

En *goud, zilver en kostbare stenen*?

Dat is onvergankelijk; kan de test van 'het vuur' doorstaan.

Het is alles beeldspraak, maar wil wel zeggen dat er werk en dienstbetoon gedaan is door gelovigen, dat **zal 'verbranden' bij de *bêma***. Dat kan gebeuren, zelfs al hebben ze het met de beste bedoelingen gedaan.

Het kan ook *goud, zilver en kostbare stenen* zijn.

Als wat jij hebt mogen doen onvergankelijk blijkt te zijn, omdat het de test van 'het vuur' kan doorstaan, dan zul je **dankbaar zijn en erkennen: 'Ja maar, wacht even, daar komt *Gods* kant. Dat heb ik alleen maar kunnen doen omdat *God* mij daarvoor de kracht heeft gegeven.'**

Erkennen: dat heeft God in mij bewerkt.

God is geest. De geest van God werkt in ons.

Dat is die onzichtbare kracht tot leven, tot denken en tot werken en dat is *Góds* kant.

Een noodzakelijk moment

Het lijden van Christus, dat volkomen werk is áf. Het is helemaal volbracht, exact zoals God dat wilde.

De Zoon gaf Zichzelf als dat kostbare offer, dat ene offer wat alle andere offers overbodig maakt ... en dat is wat Hij heeft gedaan. Op basis daarvan kunnen wij leven, werken en bezig zijn en dat speelt natuurlijk ook een grote rol bij de *bêma*.

Is de *bêma* een rechterstoel?

En moet je daar allerlei bedreigende gedachten bij hebben?

Nee. Waarom niet? Omdat, we lazen het al eerder, er geen veroordeling is voor hen die in Christus Jezus zijn.

Dat geldt nu, vandaag, **morgen ... maar het geldt ook bij de *bêma***, dan blijft dat woord stáán, dat is dan niet voorbij.

De menselijke kant, als we nadenken over de *bêma*, staat onder meer in 2 Korintiërs 5.

Wij zullen daar zijn *opdat*, zegt Paulus (letterlijk), *eenieder terugontvangt wat hij door het lichaam verrichtte; hetzij goed of slecht*.

We hebben ook het belang onderstreept van ons lichaam.

Dus niet zoiets van: ‘alles is geestelijk en nu doet je lichaam er niet meer toe’. Nee, ons lichaam is erg belangrijk, dat komt in dit tekstgedeelte duidelijk aan de orde; wat wij gedaan hebben, wat wij *door het lichaam verrichtten, hetzij goed of slecht. Dat ‘slechte’ is datgene wat “schade” is en wat je dan zult verliezen, kwijt zult raken, want dat kan het ‘vuur’ niet doorstaan, kan de test niet doorstaan.*

Gods kant is dat wij allen – daar staat een sterk woord in de grondtekst – *moeten* geopenbaard worden voor de *bêma* van Christus.

“Want wij allen moeten openbaar gemaakt worden voor **het podium van Christus ...**” 2Kor.5:10a [NCV]

Dus als *noodzakelijk* moment.

Daar zit dat *binden* in: een bindende uitspraak.

Deze brief aan de Korintiërs is overigens een bijzonder fijne brief om te lezen. Veel troost en bemoediging lees je erin, voor je hart. Het is een brief vanuit Gods hart, door Paulus' hart heen, naar ons hart.

Daar ontvang je rijke bemoediging door, want Paulus geeft meerdere malen aan – en dan is hij bezig te spreken over zijn dienstbetoon: *daarom verliezen wij de moed niet.*

Diverse keren klinkt dat op weg naar de tekst over de *bēma*.

Zo'n woord heb je van tijd tot tijd nodig voor je hart, want er is veel waar je mee te maken hebt wanneer je als gelovige bezig bent in dienstwerk. Door wat op je afkomt ga je langzaam maar zeker begrijpen waar Paulus over spreekt.

Paulus heeft natuurlijk als geen ander in dat dienstbetoon gestaan en daar ook onder geleden. Hij leefde onder grote druk in alle aspecten van zijn wandel en dienstbetoon.

En hij zegt in 2 Korintiërs 4: “Wij verliezen de moed niet, al staan we onder druk en ervaren we het sterven van Jezus in ons lichaam.”

We hebben ‘een schat in aarden vaten’ **en** dat aarden vat is soms zo zwak. Daar heb je mee te maken en dan heb je die bemoediging nodig omdat je vertroost wil worden. Deze brief is rijk aan troost!

Troost in druk, in lijden ... en dan word je toegesproken door de apostel en dat heb je nodig.

Dat werkt als balsemende olie in je hart, in je binnenste als de druk groot is en je van binnen pijn lijdt onder allerlei dingen. Dat is de reden dat de *bēma moet* komen.

Gelijkvormig aan Zijn heerlijkheidslichaam

Wij allen *moeten* openbaar gemaakt worden voor het (ere)podium van Christus.

En als je daar, wat niet goed was, kwijt zult raken, omdat het geen **stand zal houden in ‘het vuur’, dan je ben daar blij mee.**

‘Ja, **maar** dat kun je toch niet verdragen?!’

Dat kun je dan wél verdragen.

Waarom?

Dat hoofdstuk ^{2Kor.5}, begint met het feit dat wij een gebouw uit God hebben, eonisch bestand, in de hemelen.

We ontvangen een verheerlijkt lichaam waarin wij bij de *bēma* zullen staan.

Daarom zullen wij het onderzoekende – **het ‘vuur’** – kunnen doorstaan, omdat we daar *niet* in ons zwakke aarden vat staan.

Veelzeggend is, dat Paulus het in 1 Korintiërs 15 al over *een verheerlijkt lichaam* heeft, voordat hij over de *bēma* schrijft.

Dat *gebouw uit God* is het; zo kunnen we dat onderzoekende van de Heer doorstaan.

Dan zullen we alleen maar dankbaar zijn voor wat de Heer bij ons **wegneemt als we daar ‘schade’ of ‘verlies’ lijden.**

Maar we krijgen ook *beloning*; dat is de andere kant.

Er zal loon zijn, zo spreekt de Schrift daar over.

Dan zal ieder lofprijs van God ontvangen

“Wij allen moeten geopenbaard worden ...”

Ik werd getroffen door iets wat broeder Knoch¹⁶ daarover schreef:

“**Het is niet zozeer de afsluiting van onze aardse loopbaan, maar het is veel meer een voorbereiding op ons dienstbetoon wat we daar gaan doen.**”

Het is voorbereiding op ons nieuwe leven wat we dan, vanaf de *bêma*, tegemoet gaan en heeft te maken met *de geestelijke kant*; Gods kant van de *bêma*.

Geopenbaard worden is iets dat moet gebeuren en wil zeggen: het licht valt erop.

Zo zal Gods licht vallen op wat we hebben gedaan, maar ook *de motieven* waarmee we de dingen hebben gedaan. De motieven van ons hart zullen daar aan het licht komen.

En dan ben je geneigd te denken van: nou, ik weet niet of de motieven altijd wel zo ...?!

Maar je leest daar – en dat vind ik altijd verrassend –: *dan zal ieder lofprijs van God ontvangen.* ^{1Kor.4:5}

“... Die ook de verborgen dingen van de duisternis aan het licht zal brengen en de raadslagen van de harten openbaar zal maken, en dan zal er lofprijs komen voor eenieder vanuit God.”

Een ander perspectief

We hebben te maken met een dienst – we brengen het evangelie uit – en dat wekt wrevel bij de tegenwerker¹⁷ en zijn cohorten, om het zo te zeggen.

Daar heb je mee te maken en daarom moeten wij ook geopenbaard worden.

Dat wat gebeurd is, moet rechtgezet worden.

De Heer zal het rechtzetten en is voorbereiding op onze toekomst, onze bediening boven.

Daarom is de *bêma*zo'n **belangrijk punt** en schrijft Paulus er steeds over.

Hoe we daar staan, hebben we doorgenomen: met een verheerlijkt lichaam.

Maar wat komt verder aan de orde? Onze zonden?

Nee, dat kan niet, want we zijn gerechtvaardigde mensen en onze

zonden komen daarom niet aan de orde bij de *bêma*.
Er is geen veroordeling. Romeinen 5:8 zegt dat; we zijn gerechtvaardigd in Zijn bloed.

Komen onze krenkingen dan aan de orde bij de *bêma*?
Ook niet. Een *krenking* is een daad waarmee je trapt op iemands hart, dat is waarmee je de gevoelens van iemand in het hart verwondt door wat jij doet.

“Wij hebben de vergeving van de krenkingen in overeenstemming met de rijkdom van Zijn genade ...” Efe.1:7

God schenkt ons genade voor *alle* krenkingen.

“... Hij maakt ons gezamenlijk levend met Hem, ons genade schenkend voor alle krenkingen ...” Kol.2:13b [NCV]

Dat is alles verleden tijd; wij zijn er zelfs *dood* voor! Kol.2:13a, Efe.2:1 Dat is nu, vandaag, morgen en overmorgen zo ... dus bij de *bêma* gaat het *niet* om onze krenkingen.

Het Griekse woord voor ‘krenking’ in de Schrift, betekent letterlijk: **“ernaast vallen”**. Door **Zijn volbrachte werk** – op basis daarvan – is dat voorbij.

Als wij geopenbaard worden, valt het licht erop; Gods licht.
Al wat openbaar maakt is licht, Efe.5:13 en als Gods licht op je leven valt, wordt het voor iedereen op dat moment zichtbaar. Wat dan wel?
En hebben we weer die menselijke kant en Gods kant.

Ons dienstwerk komt aan de orde, wat wij mochten doen in ons aardse bestaan. Ons dienstwerk, overal, thuis, op je werk, op school. En het lijden komt aan de orde, want het lijden dat wij ondergaan is niet voor niets. God heeft er een bedoeling mee.
De pijn en het verdriet wat we kennen, het lijden op welke manier dan ook – geestelijk, in de ziel of lichamenlijk – God zal dat omzetten

in heerlijkheid, zo spreekt de apostel erover in 2 Korintiërs 4, de laatste verzen.

Daarom zijn wij niet ontmoedigd, 2 Korintiërs 4:16.

Dat is met het oog op de *bêma* – daarom verliezen wij de moed niet, integendeel.

Ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.

Ken je dat? Die innerlijke mens, het lijkt wel alsof dat, wat van binnen bij ons zit niet kapot te krijgen is. Dat uiterlijke wel, dat lichaam, dat is zwak en vanuit jezelf ben je zwak mens. Maar dat innerlijke, die schat. Die wordt van dag tot dag vernieuwd.

En is het zo bijzonder dat Paulus het heeft over ‘de lichte last van de verdrukking van een ogenblik’.

Hij zet in 2 Korintiërs 4:17 (letterlijk) *de kortstondige lichtheid van onze verdrukking tegenover een bovenmatige overmaat aan heerlijkheid*, die daardoor bewerkt wordt.

De druk kan groot zijn, die kun je ervaren als enorm.

En het lijden kan diep zijn; pijn kan ver gaan.

Maar ... die alles overstijgende heerlijkheid komt!

Dat is wat je moet leren zien, want dat kun je zo maar niet één, twee, drie. Wij zijn zwakke mensen en wij zijn geneigd te kijken naar de omstandigheden; wat ons vandaag overkomt en wat ons morgen misschien zal overkomen.

“Een mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest”, wordt wel gezegd.

Een proces wat de Heer zal doen

Paulus mocht kijken met andere ogen; hij keek naar dat enorme wat God gaat geven. Dan ziet de dag, moeilijkheden en problemen er anders uit. Wanneer God je geeft, dat je gaandeweg met andere ogen

kunt gaan kijken, dan ziet de dag er toch anders uit.
Dan zien de moeilijkheden die je hebt er anders uit.
Ze zijn wel hetzelfde, God neemt de problemen niet weg, maar je gaat het in een ander licht, *in ander perspectief zien*.

Dat is wat Paulus ons voorhoudt: *Wij houden onze ogen* – want het gaat om *hoe* je kijkt – *immers niet gericht op de dingen die je ziet, maar op de dingen die je niet ziet*.

Want de dingen die je ziet zijn ‘van een ogenblik’, die zijn maar van korte duur.

“... want wij merken niet op wat gezien wordt
maar wat niet gezien wordt,
want wat gezien wordt is kortstondig,
wat niet gezien wordt echter, eonisch.” [2Kor.4:18; NCV]

Het woord ‘eonisch’ wil zeggen dat hetgeen niet gezien wordt, te maken heeft met de komende eonen²⁰ ... daar gaan we naartoe. Daar is de *bêma* ook een voorbereiding op: wat wij in die komende tijdperken mogen gaan doen. Het heeft alles te maken met *de geestelijke kant* en die is het belangrijkste.

Als gelovigen zijn we vaak geneigd om te reageren – in eerste instantie – vanuit ons vlees of, later vanuit de ziel.
Maar het is belangrijk om de situatie waarin we zijn, stapje voor stapje te leren zien aan de hand van de apostel en op een geestelijke manier te reageren op de dingen die ons overkomen.

Daar heeft dat ‘kijken met die andere ogen’ mee te maken en dat ga je doen als je steeds meer leert kennen van het evangelie dat Paulus mocht brengen.

Het heeft soms jaren nodig, voordat het dieper in je gaat doordringen.

We gaan steeds meer ‘kijken naar dat wat we niet zien’.

In het Nederlands is dat natuurlijk een vreemde zin, maar kijken

naar geestelijke, onzichtbare ‘dingen’ – dat wat van God is en van Hem komt en hoe Hij dingen uitwerkt – dat is vaak wonderlijk.

En zo kun je ook anders gaan kijken naar de *bêma*, wat je misschien eerst bijna **als** ‘bedreigend’ zou ervaren, omdat in vertalingen wordt **gesproken over ‘een rechterstoel’**.

Maar dan blijkt het tóch iets anders te zijn; een proces wat de Heer dan zal doen.

Naar ons dienstwerk en lijden ontvangen we beloning. En de onderlinge relaties tussen gelovigen – wat tijdens ons aardse leven niet meer rechtgezet kon worden of wat niet meer rechtgezet is – zal de Heer aanpassen, rechtzetten.

Gods genade, ons leefklimaat

Juist onder gelovigen is de tegenwerker bezig om ze tegen elkaar uit te spelen. Dat is één van zijn strategieën: mensen tegenover elkaar zetten, zodat ze zich laten meeslepen in een conflict.

Paulus heeft het in Filippenzen uitdrukkelijk over “ootmoedigheid (of nederigheid) in onze wandel” en *niets te doen uit partijchap*. Niets te doen dat de tweedracht zou kunnen bevorderen, maar uit zijn op – voor zover dat van ons afhangt – bewaren van de band van de vrede. Dat te doen wat die vrede vasthoudt, bevordert.

Dit staat voorop en zo schrijft Paulus ook Efeziërs 4.

Het eerste woord dat daarin klinkt is *ootmoedigheid*.

Een ootmoedige gezindheid met geduld ... en dat geduld ligt dicht tegen volharding aan.

Mogelijk denk je nu: dat zijn mooie woorden, maar in de praktijk is dat vaak lastig. Dat is ook zo, ik zeg niet dat het makkelijk is, het is vaak moeilijk, het is laveren als een zeilboot met tegenwind.

Bij de *bêma* zullen de hindernissen worden weggenomen.

En hoe kunnen tussen gelovigen hindernissen zijn?

Ik denk, dat ik je daar niet zoveel over hoeft te vertellen met de

hoeveelheid verschillen van inzicht en de tradities.

En als we het hebben over doorredeningen ... die werpen hindernissen op tussen gelovigen; dat kan snel gebeuren! Juist daar waar iets meer van de waarheid – om het zo maar te zeggen – op tafel komt.

Juist daar zal degene die de leugen vertegenwoordigt (zelfs de vader ervan is, Johannes 8:44), erop uit zijn hindernissen op te werpen tussen gelovigen van het lichaam van Christus.

Op welke manier ook, en hij heeft een arsenaal aan trucs tot zijn beschikking.

Een ootmoedige -of nederige- gezindheid betekent in de praktijk, dat de één zich niet verheft boven de ander.

Want juist dat 'zich willen verheffen', wat zo 'mens eigen' is, maakt verwaand of opgeblazen.

Je meent mogelijk meer kennis te hebben dan een ander, maar ontdekt misschien later dat je je in zekere zin toch verheven hebt gevoeld boven de ander, terwijl het alleen *genade* is.

Het is genade wat God ons geeft. In de Galaten-brief komt dat ook zo duidelijk naar voren: wij leven en zijn *in genade*.

Gods genade is ons leefklimaat.

In dat leefklimaat kun je je niet boven een ander verheffen, want je hebt *alles* in genade ontvangen van God.

Paulus zegt dat tegen die dwarse Korintiërs: *Wat is er dat jullie niet hebben ontvangen?*^{1Kor.4:7}

Met andere woorden: alles wat je weet over God – en over genade (en hoe dat blijdschap in je hart heeft gebracht en hoe het je leven veranderd heeft) – dat is puur genade.

Je kunt je er niet op voor laten staan dat je 'iets meer zou weten dan een ander', want het is genade dat je het mag verstaan.

Dat besef zou leiden tot een ootmoedige gezindheid in ons en dat is wat Paulus ons voorhoudt.

Een bekende uitspraak van broeder A.E. Knoch is deze:
“**Ons**” – en daar bedoelde hij de concordante broeders mee én zichzelf – “belangrijkste falen is dat wij trots zijn, trots op wat wij naar voren hebben mogen brengen.”
En hij haalde daar, in hetzelfde artikel, een streep door, door te wijzen op ootmoedige gezindheid, want het is genade.
Het is een overmaat aan genade zelfs, dat we deze dingen mogen verstaan, dat we iets daarvan mogen begrijpen.

De praktische uitwerking van de *bêma*

De *bêma* is een groot genade moment.
En wat de Heer daar wegneemt, is ook genade.
Het is voorbereiding op onze toekomstige bediening, zodat we als één voltallig lichaam van Christus gezamenlijk, als eenheid, in dat dienstbetoon zullen staan, daar gaat het om.
En dus zonder onderlinge verschillen, hindernissen, zonder iets dat kan scheiden van elkaar.
Daartoe geeft God ons genade bij de *bêma*: alle hindernissen worden weggenomen.

Het gaat over onze bediening boven, daar is de *bêma* een voorbereiding op. Maar, heel ons aardse leven is ook een voorbereiding op onze toekomstige bediening.
Zo heeft het besef van wat de Heer daar, bij de *bêma*, zal gaan doen, ook praktische uitwerking in ons leven nu.

Waarom?

Wanneer je beseft, dat de Heer daar alle hindernissen weg- neemt, dan zou je dat kunnen brengen tot het inzicht van: ‘Hé, maar wacht eens even ... ben ik nu op één of andere manier een verhindering voor die andere gelovige? Is er bij mij dan een tekortschieten in ootmoedig gezindheid?’

Zie je?

Zo werpt de *bêma* een licht op je leven, op je denken, je hart.

En dan kan het zijn, dat je vanuit dat besef, in de praktijk hindernissen kan overbruggen. Om die stap naar die ander te zetten, de vrede te bevorderen en de verandering weg te nemen die in je hart zat.

Dat is de praktische uitwerking van de *bêma* nú.

Dat verlies wat we daar zullen lijden, zal genadig uitwerken, want we zullen er blij mee zijn dat de Heer die hindernissen wegneemt. En dan kun je dat misschien eerst ervaren of zien als ‘een verlies’ of wat dan ook. Maar Hij zal genadig uitwerken dat we vól inzetbaar zijn in dienstbetoon, straks.

Vanuit dat gezichtspunt zullen we blij zijn met dat ‘vuur’.

Het ‘vuur’ gaat alles wegnemen wat geen plaats kan hebben in de volkomenheid, als we in de komende tijdperken boven bezig zullen zijn onder leiding van de Heer.

Efeziërs 6:7-8 is één van de tekstplaatsen waarin Paulus, zonder het woord te gebruiken, doelt op de *bêma*.

Deze tekst laat ook zien wat de praktische uitwerking daarvan kan zijn.

“... niet met ogenslavernij als mensen behagers, maar als slaven van Christus, die de wil van God doen vanuit hun ziel en met welwillendheid slaven als voor de Heer en niet voor mensen, wetend dat ieder, wanneer hij het goede doet, dit zal terugontvangen van de Heer, hetzij slaaf, hetzij vrije.” ^[NCV]

Hoe je je in een situatie opstelt, hoe je bezig bent, zal bij de *bêma* aan de orde komen. Als je het goede hebt gedaan dan zul je dat terugontvangen van de Heer.

Misschien ontvang je hier op aarde in zekere zin ook een beetje terug soms. Maar de nadruk ligt op straks, want dat woord ‘terugontvangen’ staat in andere teksten ook in verbinding met de *bêma*.

In dat terugontvangen zit iets van: ‘loon van de Heer’ en dat geldt ook voor de werkgevers, want in vers 9 staat:

“En, heren, doe hetzelfde ten opzichte van hen, door dreiging los te laten, wetend dat zowel hun als jullie Heer in de hemelen is, en aanzien des persoons is er niet bij Hem.” ^[NCV]

Bij de *bēma* vallen de verschillen in het vlees weg, want daar zijn we in een geestelijk, verheerlijkt, lichaam. Daar zal iedereen, zonder onderscheid, de beoordeling van de Heer ontvangen.

In Kolossenzen 3:24-25 wordt over ‘loon’ gesproken. Vanaf vers 23, voor het verband:

“Al wat jullie ook doen, werk vanuit jullie ziel, als voor de Heer en niet voor mensen, wetend dat jullie van de Heer de vergoeding van de lot toedeling zullen krijgen: voor de Heer Christus slaven jullie! Want wie onrecht doet, zal terugontvangen wat hij aan onrecht doet, en er is geen aanzien des persoons.” ^[NCV]

De grondtekst spreekt niet over ‘daarvoor boeten’.

Hier gaat het om die andere kant: wie onrecht doet, zal ook onrecht terugontvangen bij de *bēma*, en zal op dat moment “verlies lijden”. Letterlijk staat hier het woord ‘halen’ (Grieks: *komizō*); diegene ‘haalt als het ware op dat punt zijn of haar verlies’. Maar het is noodzaak en goed als we dingen kwijtraken **die de toets van ‘het vuur’ niet kunnen doorstaan.**

Daar zullen we uiteindelijk blij om zijn.

Wat wij doen, waarvan wij misschien meenden dat het ‘goed’ was, zou best kunnen dat dit – in het licht van God – toch minder ‘goed’ was.

Misschien waren we toch te veel bezig om dingen vanuit menselijke **kracht te bewerken.** ‘Ons eigen ding doen’; om het zo maar te

zeggen, ‘onze eigen toko runnen’ of wat dan ook, hoe je dat ook wil noemen.

Het kan best zijn dat wat we doen, “hout, hooi en stro” was. En dat verdwijnt erg snel als het moment daar is.

Je hebt misschien een berg en werk verzet, maar bij de *bêma* blijkt dat daar maar weinig echt van overblijft. Dat kan.

Stel je je op in de lijn zoals Paulus dat aangeeft, dan doe je recht; recht aan je plaats en wie je bent.

Schikken naar datgene wat gegeven wordt, dat is wat we nu doen; dat is het genade-effect van de *bêma* voor ons leven nu.

Het besef van deze geestelijke zaken heeft een praktisch genade-gevolg in ons leven.

Het maakt ons meer bewust van hoe we bezig zijn en zo heeft die *bêma* dan praktische uitwerking op ons leven.

Het Evangelie om niet

Bij Paulus was het heel belangrijk dat hij het Evangelie bracht wat de Heer hem had meegegeven.

Dat Evangelie droeg hij over aan Timotheüs en dan ging het er voor Timotheüs ook om, dat hij dat Evangelie verder zou brengen. Daarbij ging het vooral om de *kwaliteit*, klinken dan écht “gezonde woorden”.

“Indien iemand anders leert en niet komt tot gezonde woorden, die van onze Heer Jezus Christus, en tot onderwijzing in overeenstemming met godsvrucht, is hij opgeblazen, niets geleerd hebbend, maar ziekelijk zijnde in vragen stellen en woordenstrijd, waaruit voortkomen: afgunst, twist, lasteringen, boze verdenkingen en getwist van mensen die een verdorven denkzin hebben en van de waarheid beroofd zijn, en van oordeel zijn dat de godsvrucht kapitaal is.” 1Tim.6:3-5 [NCV]

Als we iets van het Evangelie mogen vertellen, klinken dan de gezonde woorden die we hebben meegekregen?

Er klinken binnen de christenheid helaas ook ongezonde woorden, moet je soms met verdriet constateren.

Het gaat om kwaliteit en hoe meer goud gelouterd is, hoe beter de kwaliteit. Dat zal dan ook kunnen standhouden bij de *bêma*... en ook onze loopbaan, de 'renbaan' waarmee Paulus het wel vergelijkt. Als je 1 Korintiërs 9 leest, dan zie je daar dat het er nog niet eens om gaat, dat je als eerste bij de finish komt, of dat je de snelste bent. Dit gegeven kun je overzetten op: dat mensen in dit aardse leven misschien erg veel bereiken voor andere mensen, maar daar gaat het niet om.

Het gaat erom dat je **volgens de regels loopt in die 'renbaan' en één regel is, dat je *gezonde woorden* gebruikt.**

Want je kunt misschien wel als eerste finishen, maar als je niet binnen de lijnen van de renbaan bent gebleven; wanneer je daar over bent gegaan word je *gediskwalificeerd* en dat is ook wat Paulus noemt.

Vers 27b, vanuit de grondtekst: “... **opdat ik niet, aan anderen** verkondigd hebbend, zelf *gediskwalificeerd* zou worden.” [NCV]

Dus wij kunnen misschien streven, het allerhoogste willen bereiken, maar het punt is: het gaat om *kwaliteit*, niet zozeer om *kwantiteit*. Het gaat om gezonde woorden en ootmoedige gezindheid en er komt nog zo'n principe.

Toen Paulus in Korinte kwam, nadat hij in Athene op de Areopagus was geweest, maakte hij tenten.

Prisca en Aquilla waren tentenmaker van beroep en Paulus deed hetzelfde handwerk, zo staat het er.

Dus hij maakte tenten, dit was het handwerk dat hij deed.

En waarom deed hij dat? Om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en is de praktijk van het evangelie.

Wat je bij Paulus zag is: het evangelie dat hij bracht kwam tot uiting in zijn manier van leven, want hij bracht “het evangelie van de genade **van God**”.

Hij kon dat echt *om niet* brengen.

“Maar van niets heb ik een woord, noch houd ik mijn ziel voor mijzelf als waardevol, tot ik mijn loop en dienst die ik ontvangen heb van de Heer Jezus, zou volbrengen, het evangelie van de genade van God te betuigen.” ^{Hand.20:24 [NCV]}

Paulus hoefde niet door één of andere gemeente – of we zouden ‘een kerkgenootschap’ zeggen – betaald te worden. Hij voorzag zelf in levensonderhoud.

Hij was niemand tot last en de ondersteuning die de Filippenzen gaven, ^{Fil.4:17-18} was ongedwongen.

Paulus “bracht het evangelie om niet”, is wat hij zegt. ^{1Kor.9}

Dan zie je hoe dat praktisch uitwerkt en zo was hij onafhankelijk, ja: “Wiens brood men eet, **diens woord men spreekt**”, is een **geвлеugeld** gezegde.

Als je als predikant betaald wordt door een kerk, dan moet je ‘de drie formulieren van enigheid’ onderschrijven en krijg je je traktement.

Maar dan ben je niet vrij om alles te zeggen.

Als je dan “het evangelie van genade” van de kansel af wil verkondigen, ben je snel je traktement en baan als predikant kwijt.

Zo werkt dat, want dan loop je niet langer aan de leiband van de belijdenisgeschriften mee en zegt de: ‘Dat kan niet.’

Dat gebeurt en is te illustreren met voorbeelden, maar zo werkt dat in de praktijk.

Wat deed Paulus?

Hij maakte tenten.

Met dat handwerk kon hij in onderhoud voorzien, dus hij kon het evangelie om niet brengen.

Hij vroeg niets terug.

De lijn van het evangelie van de genade is, dat Paulus geen gebruik maakte van wat je misschien ‘een recht’ kan noemen.

Doordat hij voorzag in zijn levensonderhoud onderstreepte hij het evangelie van de genade.

Petrus en zijn medewerkers leefden ervan.

Dat ligt een beetje in de lijn van vroeger, want onder Israël had je – naast al die anderen die dienstdeden in de tabernakel en in de tempel – priesters en levieten, en die leefden daarvan; zo werden zij onderhouden.

Ze dienden bij het altaar; van wat op het altaar lag mochten ze eten.

Lev.7:6

In die lijn was het ook met Petrus en dat haalt Paulus aan in de Korinthe-brief.

Petrus had in feite recht op ondersteuning en hij maakte ook gebruik van dat recht, in de lijn van het evangelie van de besnijdenis²⁰.

Het evangelie is gratis; het is genade - kan nooit anders zijn.

‘Het is genade óf werken’, zegt Paulus.

“Als het genade is, dan is het geen werk, want anders is de genade geen genade meer. En als het een werk is, dan is het geen genade, want anders is het werk geen werk meer ...” Rom.11:6

Die principes staan tegenover elkaar.

Als Paulus bezig was in het dienstbetoon van het evangelie, vroeg hij niets terug. De Heer gaf hem dat hij zelf kon voorzien in zijn levensonderhoud en kon hij het evangelie van de genade van God ‘om niet’ brengen, gratis dus.

Daarom verliezen wij de moed niet

Eerder ging het al even over geduld.

Efeziërs 4:1-2:

“Ik spreek jullie dan aan ... te wandelen de roeping waardig waarmee jullie geroepen zijn, met alle ootmoedige gezindheid en zachtmoedigheid, met geduld elkaar verdragend in liefde ...” [NCV]

Dat geduld met elkaar hebben is een hele oefening, daar kun je elke dag mee bezig zijn. Maar geduld heeft ook te maken met volharding en dan heb je weer zo'n verschil: als je, bij het evangelie van de besnijdenis niet volhardt, dan ga je niet het koninkrijk in. ^{Mat.24:13}

Volharden is letterlijk 'onder blijven'; dat mensen, in de beproevingen die zij ondergaan, volharden.

Dat is de weg van de discipelen en dat leidt bij hen tot regeren met Hem in het aardse koninkrijk.

Je kon het dus verspelen door niet te volharden en dat is het evangelie van de besnijdenis.

In het evangelie van de voorhuid²⁰ (van de onbesnedenen), het evangelie van genade, daarin is redding *zuiver genade*.

Alle leden van het lichaam van Christus zijn voor de *bêma*.

Alle leden zijn gered, niet op grond van hun eigen werken, maar op grond van het kostbare bloed van Christus.

Niet op grond van volharding, maar op grond van Zijn lijden en sterven aan het kruis, waarvan Hij zei: het is volbracht.

Op basis daarvan staan wij als gelovigen, gered in genade, bij de *bêma*, ongeacht hoe onze loopbaan was.

Als het gaat om volharden, om 'er onder te blijven in beproevingen', dan zegt Paulus in 2 Timoteüs 2 iets bijzonders.

“Maar het woord van God is niet gebonden. Om die reden volhard ik in alles omwille van de uitgekozenen, opdat ook zij deel krijgen aan de redding die in Christus Jezus is, met eonische heerlijkheid ²¹.”

2Tim.2:9-10 [NCV]

Maar het woord van God is niet gebonden, zegt Paulus, op het moment dat hij zélf gebonden was, in de gevangenis zat.

Om die reden volhard ik in alles omwille van de uitgekozenen ...

Dit is zo'n **gedeelte** dat je lang bij kan blijven, want dat ís wat! Dat gaat diep: 'volharden in alles' gaat ver; de verdrukkingen, de slagen, de vervolgingen, de nood, de pijn, het vele lijden ...

Paulus zegt: 'Daarom verliezen wij de moed niet, daarom zijn wij niet ontmoedigd' – dat is met het oog op de *béma*, met het oog op al diegenen die daar zullen staan.

Hén wilde Paulus dienen, naar het voorbeeld van zijn Heer.

De Heer diende in nederigheid toen Hij op aarde wandelde, die ootmoedige gezindheid, daar gaat het om.

Deze gezindheid heeft de apostel Paulus ook alles gekost.

Enkele keren de 40-min-één-slagen, een aantal keren schipbreuk geleden, in gevaar in rivieren, in gevaar onder allerlei omstandigheden, in gevaar onder valse broeders.

Dat alles ... Paulus volhardde daarin.

Natuurlijk was het de Heer die hem bijstond, hem toesprak, troostte met woorden, zoals in de Korintebrief te vinden.

We hebben deze schat in aarden vaten, maar de heerlijkheid die wacht is zó geweldig.

Dat was voor Paulus de kracht om door te kunnen gaan; omwille van de uitgekozenen, omwille van de gemeente.

Opdat ook zij deel krijgen aan de redding in Christus Jezus, met eonische heerlijkheid.

Daarvoor zette hij zich in en volhardde hij in alles.
Wat een voorbeeld voor ons, want er waren precare omstandigheden bij. Zeer moeilijke situaties, waarin hij soms moest laveren.

En zegt hij in 2 Timotheüs 2:11 – ook met het oog op de toekomstige momenten bij het erepodium –:

“Betrouwbaar is het woord: want indien wij gezamenlijk gestorven zijn, zullen wij ook gezamenlijk leven ...”

Dat stáát en blijft staan. En hij vervolgt met:

“... **indien wij volharden zullen wij ook gezamenlijk** regeren; indien wij loochenen, zal dat ook ons loochenen; indien wij ontrouw zijn, Hij blijft trouw, Zichzelf loochenen kan Hij niet.” ²Tim.2:12-13 [NCV]

Hier gaat het niet om het aardse, maar het hemelse koninkrijk, boven. En – zegt Paulus – *indien wij loochenen, zal dat – dat woord – ook ons loochenen.*

Daar denken uitleggers van: dat woord van Filippenzen, die ootmoedige gezindheid; indien wij dat loochenen, zal dat woord ook ons loochenen, maar het gaat *niet* om onze plek bij de *bêma*, het gaat *niet* om onze plek in het lichaam van Christus, het gaat *niet* om onze bediening straks boven.

Het gaat wél om gezamenlijk regeren met Christus, daarom zegt Paulus: *indien wij volharden, zullen wij ook gezamenlijk regeren.* En die volharding, daarvoor geeft Hij de kracht.

“Werk (of effectueer) met vrees en siddering je eigen redding uit, want God is het, Die in jullie zowel het willen als het werken voor Zijn welbehagen bewerkt.” ^{Fil.2:12b,13} [NCV]

Niet: ‘*bewerken*’, **maar** *uitwerken*.

Een begrip als ‘vrees’ wordt vaker door Paulus gebruikt als hij het heeft over de *bêma*.

Dat is *geen angst*, maar respect voor God – diep ontzag. Als we ons afvragen: ‘Wat is het hoogste wat God ervan bekendmaakt?’ Dit! En kom je – natuurlijk – bij *God* uit.

Hij is het, Die het doet en dat zullen we honderd procent erkennen als we bij de *bêma* zijn.

Dan erkennen we: ‘Ja, U was het. U heeft het gedaan in mij, want als het van mij zou afhangen? Ik ben zwak, maar U gaf mij de kracht. U gaf mij het vermogen, U gaf het inzicht, U gaf *alles* wat nodig was.’

God heeft het gegeven, dat zal ieder lid van het lichaam van Christus erkennen, want dat is voor ons de geweldige kracht. Juist daardoor wij Hem kunnen dienen en de eigen redding met vrees en siddering uitwerken.

Als je naar jezelf kijkt, dan zou je nu zeggen: ‘Oké, dan doe ik maar niets meer, want God is toch Degene, Die alles doet?’

Maar dat is op een vleselijke manier concluderen; Paulus was voorbeeld hoe het uitwerkt: vol energie, altijd bezig, uit besef dat God het is, Die wel zowel het willen als het werken bewerkt ^{Fil.2:12,13}.

Wil je dat dienstbetoon doen? Heel fijn: God heeft het in je uitgewerkt en dan zal Hij ook de kracht geven om het te kunnen doen, zeker.

Vind je het te moeilijk? Prima, dat is zoals jij er tegenaan kijkt, als mens. Voor jou is het moeilijk maar zo kun je, in volle afhankelijkheid van Hem, je wandel en dienstbetoon gaan doen. Want je weet: ik heb Hem nodig. Eerst besef je: ik heb Hem nodig tot redding. Later: ik heb Hem nodig om dat dienstwerk te doen. God geeft dienstwerk, zeven dagen per week. Al wat je doet, en dat is weer Gods kant van de *bêma*.

Onze prediking is dat wij, in alles wat we doen, iets van het evangelie van verzoening uitdragen in onze houding, in woord en werk. Paulus zegt ^{Efe.6:12}, *onze worsteling is niet met vlees en bloed*. Als het gaat om het evangelie uitbrengen, dan gebeurt iets in de geestelijke

wereld, het geestelijke bereik. Daar komt altijd reactie op. Rondom het Woord is altijd strijd, op één of andere manier, want daar reageren geestelijke machten op. Die gebruiken mensen – vlees en bloed – om jou te treffen op je zwakste punt. En daartoe hebben wij de wapenrusting, zie Efeziërs 6. Je hebt dat lange schild om vurige pijlen te blussen. Dat is onze wandel nu, tot de *bêma*. Na de *bêma* zullen wij boven die geestelijke machten gesteld zijn.

Om die reden staan gelovigen van het lichaam van Christus vaak onder grote druk. Dat uit zich op allerlei manieren. Het kan een reeks van problemen in je gezin zijn, in je familie of op je werk. Daar komen de grote verschillen tussen diverse gelovigen uit voort; de één redeneert die kant op en een ander de andere. Als het om mensen gaat hebben we geen schild, maar een olijftak in onze hand. De onverwachte pijlen komen vaak via medegelovigen; dan hebben we de voeten onderbonden met vrede, Efeziërs 6.

NOTEN

¹ Het komende aardse koninkrijk, waar de Messias als Koning heersen zal. Het toekomstige tijdperk: de duizend jaar (zie: Openbaring 20:2-7).

² Drie dagen geven het karakter weer over de geschiedenis van de mensheid vanaf het begin tot de voltooiing. Deze drie dagen onderscheiden zich van elkaar en hebben ook verschillende namen die het karakter ervan aangeven. Deze namen zijn: De dag van mensen, de dag van de Heer (Jahweh) en de dag van God. De dag van mensen is tot nog toe de enige dag die wij kennen, maar zijn einde nadert snel. In het bijbelboek 'de Openbaring van Jezus Christus', is de dag van mensen al afgesloten en is de volgende dag aangebroken: 'de dag van de Heer' of, zoals hierboven genoemd, 'de dag van Jahweh'. Jahweh of IEUE is God met het accent op de tijd, terwijl de dag van God het accent legt op God als Plaatsner. Alles wat wordt beschreven in het eerste deel van deze openbaring, vindt plaats in de dag van de Heer. Wanneer het gedeelte over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde begint, verandert het in de dag van God. Bron: Bernouw, G. (2019). Naar een studie van A.E. Knoch, <https://www.concordante-publicaties.nl/studie/drie-dagen/>

³ Het Griekse woord '*parousia*' betekent letterlijk 'aanwezigheid' of 'presentie' en staat tegenover het begrip 'afwezigheid'. Het duidt niet alleen op het moment van aankomst maar ook op het navolgende verblijf; een periode.

⁴ In deze geheime periode van het beheer van Gods genade waarin wij leven, voert God Zijn raadsbesluit uit: het besluit dat Hij voor de tijdperken (eonen) nam en dat betrekking heeft op de hemelse gewesten. Ook de hemelse gewesten moeten gereinigd, hersteld en tot wederzijdse verzoening gebracht worden.

Nu komen niet meer de aarde en haar bewoners op de eerste plaats en ook niet de tijdperken, waarin zich dit afspeelt. Onze plaats en ons deel in Christus, moet los van deze tijdperken worden gezien, want hier betreden wij gebieden die niet met de maten van deze tijd gemeten kunnen worden. Bron: naar een studie van A.E. Knoch, <https://www.concordante-publicaties.nl/studie/de-twaalf-perioden-van-beheer/>

⁵ Vijf keer is in de Efeze-brief sprake van “te midden van de hemelingen”. In Efeziërs 1 wordt gesproken over “soevereiniteiten”, “volmachten”, “krachten” en “heerschappijen”. Zoals er rangen en standen zijn van velerlei aard op aarde, zo is dit eveneens het geval in het hemelruim boven ons. ^{Ef.6:12}

^{6,7} Dat Christus Jezus stierf, was in de eerste plaats niet voor onze rechtvaardigheid, maar die van God. Alleen zo kan onze rechtvaardige God, ons ook daadwerkelijk rechtvaardig verklaren. Onze rechtvaardiging is dan ook niet onze verdienste, het is Gods rechtvaardigheid die óns wordt toegerekend. We kunnen er dan ook helemaal niets voor doen! We zijn gerechtvaardigd door het geloof. **Ons geloof? Nee, zelfs dat niet, want er staat letterlijk: “door het geloof van Christus”.** ^{Rom.3:22-24 [SV1977]}

Hij geloofde, Hij vertrouwde op God, dat Hij Hem uit de dood zou opwekken. Het is om wat Hij deed dat we rechtvaardig zijn.

Ons geloof is ook geen voorwaarde, het is iets dat God ons geeft. ^{Ef.2:8} Zoals Paulus verderop in Zijn brief aan de Romeinen schrijft: God is het, Die ons van tevoren kende, bestemde, riep, rechtvaardig verklaart en zal verheerlijken. ^{Rom.8:29-30} God doet dit alles, wij hebben er geen enkele invloed op of keuze in. Het is volledig genade.

Bron: Amersfoort, T. (2019). *Rechtvaardigheid*. Deels herschreven uit: Mededelingen voor reizigers, Stg. E-H Depot Nederland (2004).

Concordante Publicaties, <https://www.concordante-publicaties.nl/studie/rechtvaardigheid/>

⁸ **Richten heeft te maken met ‘op God gericht worden’; op de waarheid van Zijn liefde, die Zijn uitwerking niet mist.**

⁹ De 12 perioden van beheer, zie: <https://www.concordante-publicaties.nl/studie/de-twaalf-perioden-van-beheer/>

¹⁰ De loop van de tijdperken of eonen:

Voor de eonen – God alles in Zichzelf

1e eon: Oorspronkelijke schepping, de wereld die toen was. ^{2Petr.3:6}
Gericht: nederwerping* van de wereld – hemelen en aarde onder water.

2e eon: Herstel van de schepping uit Genesis 1, de oude wereld.
^{2Petr.2:5}

Gericht: de grote vloed (8 mensen in de Ark gered) – groot deel van de aarde onder water.

3e eon: Tegenwoordige boze eon ^{Gal.1:4} – het kruis.
Gericht: vuur, gerichten uit Openbaring 6-19.

4e eon: Het koninkrijk, onder meer de duizend jaren. ^{Op.20}
Gericht: vuur, zwavel; hemelen en aarde vergaan door vuur.

5e eon: Nieuwe hemel en nieuwe aarde, nieuwe schepping. ^{Op.21,22}

Na de eonen – God alles in allen ^{1Kor.15:22-28}

Bron: Gorter, D. (2019). *De eonen in overzicht*. Da-ath, <https://www.da-ath.nl/wp-content/uploads/Openbaringopm3.pdf>

¹¹ Het Hebreeuwse ‘*nefes*’ betekent niet ‘wezen’ maar ‘ziel’. In Genesis 2:7 wordt duidelijk, dat een mens een ziel is. Door de samenvoeging van lichaam en levensadem van God, werd de mens

tot *een levende ziel*. De Bijbel spreekt bij gelegenheid ook van *dode zielen*. Bron: Gorter, D. (2013). *Woord Vandaag*, 17 mei.

Da-ath, <https://da-ath.nl/?paged=4&m=201305>

¹² Leden van het lichaam van Christus:

“Al deze dingen nu bewerkt één en dezelfde geest, aan eenieder zijn eigen ding toedelend, zoals Hij het bedoelt. Want net zoals het lichaam één is en veel leden heeft, maar alle leden van het éne lichaam, velen zijnde, één lichaam zijn, zo ook Christus.”

1Kor.12:11-12 [proeve van NCV]

“En alles onderschikt Hij onder Zijn voeten en Hij geeft Hem als Hoofd boven alles aan de uitgeroepen gemeente, die Zijn lichaam is, het complement van Hem, Die het al in allen compleet maakt.”

Ef.1:22-13 [NCV]

¹³ Efeziërs 1:7 (letterlijk): “... **in** Wie wij de vrijkoping hebben, door Zijn bloed ...”. Het centrale idee in dit vers is *bevrijding*. Bij ‘vrijkoping’ denken we aan een **losprijs** die wordt betaald, zodat de gevangene of slaaf in vrijheid wordt gesteld. Indirect wordt naar de **losprijs** verwezen in de woorden “door Zijn bloed”. Het bloed spreekt van het slachtoffer. Jezus’ sterven aan het kruis was de losprijs. Die prijs betaalde Hij om op te kunnen staan en daarmee de dood te overwinnen. De dood waarin heel de mensheid is *gevangen*. De dood is de gevangenis, dus opstandingsleven is de bevrijding.

De meeste vertalingen spreken niet van ‘invrijheidstelling’ maar van ‘vergeving’. Dat is jammer, want die betekenis is veel te smal. Het Griekse woord ‘*aphesis*’ betekent letterlijk ‘loslating’. Zo wordt het ook vertaald in Lucas 4:19 waar sprake is van *loslating van gevangenen*. ‘*Aphesis*’ betekent niet slechts dat het *verleden* niet meer wordt aangerekend maar dat iemand *nu* in vrijheid wordt gesteld. Zij, die geloven zijn “in de Geliefde” (:6) en één gemaakt met Hem in Zijn opstanding. Zo rekt God. En dus strijden we niet

tegen de zonden (misstappen) en tobben we er evenmin over. **We léven... onbekommerd voor God.** Dat is invrijheidstelling!
Bron: Piet, A. (2018). *Efeziërs 1:7 – vrijkoping*. GoedBericht, <https://goedbericht.nl/rubriek/efeze-17-vrijkoping/>

¹⁴ SchriftWoord vertaling (SW) van Wim Janse: zie <https://www.schriftwoord.nl/>

¹⁵ JAHWEH staat voor God, de ‘Ik ben’.
“Ik ben Die Ik ben” en “Ik zal er zijn”.

¹⁶ Adolph Ernst Knoch is geboren in het Duitstalige gedeelte van Missouri, als zoon van Adolph Knoch, die vanuit Duitsland naar de Verenigde Staten was geëmigreerd. Knoch groeide tweetalig op: thuis sprak men alleen Duits; op school leerde hij Engels. De familie trok in 1885 naar Los Angeles. Wegens zijn interesse in talen, studeerde hij rond 1900 Oudgrieks aan het Los Angeles Bible Institute, om het Nieuwe Testament in de oorspronkelijke taal te kunnen lezen. In die tijd begon hij zijn concordante methode van Bijbelvertaling te ontwikkelen. Hij stelde steeds meer fouten in de gebruikelijke vertalingen vast en begon het bijbelse Grieks systematisch te behandelen en over zijn werk te schrijven. Vervolgens publiceerde hij verschillende boeken en geschriften en werkte verder aan de concordante methode. Hij gebruikte daarbij duizenden fichekaarten, waarop alle vindplaatsen van alle Griekse woorden genoteerd werden. De Concordante Vertaling van het Nieuwe Testament verscheen vanaf 1919, eerst in delen. In 1926 werd de Concordante Vertaling van het Nieuwe Testament volledig in één deel uitgegeven. In 1939 verscheen een Duitse uitgave van een Concordante vertaling in Berlijn. Adolph Ernst Knoch overleed in 1965. Bron: <http://www.bijbelaantekeningen.nl/files/subject?4249>

¹⁷ In Hebreeuws heet de duivel ‘satan’ wat ‘tegenstander’ betekent. Ons woord ‘duivel’ komt via-via uit het Grieks. Het is opgebouwd uit twee elementen: ‘*dia*’ (dat is ‘door’) en ‘*bolos*’ (komt van ‘werpen’,

denk maar aan ons woord ‘bal’). De *diabolos* is de door één werper. In het Grieks heeft dat de betekenis van tegenwerker.

¹⁸ Het woord ‘eon’ is een afgeleide van het Griekse ‘*aiōn*’ en dat is een (wereld)tijdperk. Net zoals een uur of een dag een bepaalde periode van tijd is, zo is in de Bijbel ook een ‘eon’ een periode van tijd. Bij ‘eonen’ gaat het dan om de langste tijdsperiodes die bekend zijn.

^{19, 20} Er zijn twee Evangelies, twee bedelingen.

Jakobus, Petrus en Johannes, e.d. richten zich met “het Evangelie van de besnijdenis” tot de besnijdenis.

De adressering van hun geschriften laat daarover geen twijfel bestaan (Jakobus 1:1; 1 Petrus 1:1, enzovoorts) en dat zijn ‘de Besnijdenisgeschriften’.

Het “Evangelie van de voorhuid” werd door Paulus aan de natiën verkondigd.

“Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie *der* [= van de] voorhuid toevertrouwd was, gelijk aan Petrus dat *der* [van de] besnijdenis, (...), gaven zij mij en Bárnabas de rechterhand *der* [van de] gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan ...” Gal.2:7-9b [SV1977]

²¹ ‘Eonische heerlijkheid’ is heerlijkheid in de komende tijdperken ofwel ‘eonen’, maar ook ná de eonen is deze heerlijkheid nog steeds een feit.

Bronvermelding

1. ZWAK EN STERK

Bernouw, G. (2016). Eben-Haëzer, <https://www.ebenhaezer.nl/studie-bema/>

2. GODS KANT

Gorter, D. (2016). Eben-Haëzer, <https://www.ebenhaezer.nl/studie-bema/> en https://da-ath.nl/?page_id=25173

Stichting E-H Depot Nederland

Deze stichting heeft als doel: (het bevorderen van) de verkondiging in woord en geschrift van het Evangelie van genade, zoals Paulus het verkondigde door openbaring van Christus Jezus.

<https://www.ebenhaezer.nl/wie-wij-zijn/stichting-en-vereniging/info-stichting/>

Gemeente Eben-Haëzer, ebenhaezer.nl

Dienst: Elke zondagochtend 10.00 – 11.30 u.

Plaats van Samenkomst:

Thorbecke Voortgezet Onderwijs
Prinsenlaan 82
Rotterdam-Alexander

In samenwerking met:

Stichting Evangelie Om Niet

Het Evangelie spreekt van de ene God,
Die OM NIET alle mensen redt, verzoent,
levend maakt en rechtvaardigt!

Gratis online boeken lezen, delen en downloaden

(de publicaties zijn ook als fysieke uitgave verkrijgbaar)

Evangelieomniet.nl

IN DEZE UITGAVE

DE BÊMA, HET EREPODIUM GIJS BERNOUW - DATE GORTER

“Want wij zullen allen gesteld worden voor de rechterstoel Gods.”

Romeinen 14:10b [NBG51]

Bij het woord 'rechter' schiet een aantal mensen mogelijk meteen al in de stress.

Want als je voor de rechter moet verschijnen, is er sprake van een *overtreding* en op een overtreiding volgt *straf*.

En als dan 'het vonnis' wordt uitgesproken, dan begrijp je waar je aan toe bent.

Maar als je kijkt naar de grondtekst, dan zie je dat die notie 'rechterstoel' er helemaal niet is, want het Griekse woord heeft *niets* te maken met straf, het heeft *niets* te maken met veroordeling.

INHOUD

1. ZWAK EN STERK

11-28

- 'Klein' geloof
- Het ontbrekende van het geloof
- Zwak in geloof
- Het geloof van Christus Jezus
- Voor de *bêma* wordt alles duidelijk
- Gerechtigheid van God in Hem

2. GODS KANT

29-56

- De menselijke kant tegenover Gods kant
- Een noodzakelijk moment
- Getijkvormig aan Zijn heerlijkheidslichaam
- Dan zal ieder lofprijs van God ontvangen
- Een ander perspectief
- Een proces wat de Heer zal doen
- Gods genade, ons leefklimaat
- De praktische uitwerking van de *bêma*
- Het Evangelie om niet
- Daarom verliezen wij de moed niet